

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého rozšířeného senátu)

1. března 2023*

„Celní unie – Nařízení (EU) č. 952/2013 – Určení nepreferenčního původu některých motocyklů vyráběných společnostmi Harley-Davidson – Prováděcí rozhodnutí Komise, kterým požaduje zrušení rozhodnutí týkajících se závazných informací o původu zboží přijatých vnitrostátními celními orgány – Pojem ‚hospodářsky neodůvodněné zpracování nebo opracování‘ – Právo být vyslechnut“

Ve věci T-324/21,

Harley-Davidson Europe Ltd, se sídlem v Oxfordu (Spojené království),

Neovia Logistics Services International, se sídlem ve Vilvoorde (Belgie),

zastoupené O. van Baelenem, G. Lebrunem, advokáty a T. Lyonsem, KC,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené F. Clotuche-Duvieusart a M. Kocjan, jako zmocněnkyněmi,

žalované,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

při poradách ve složení S. Papasavvas, předseda, J. Svenningsen, M. Jaeger, C. Mac Eochaidh (zpravodaj) a T. Pynnä, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: I. Kurme, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání ze dne 21. září 2022,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Touto žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, společností Harley-Davidson Europe Ltd (dále společně se skupinou, do které náleží, jen „Harley-Davidson“) a Neovia Logistics Services International (dále jen „Neovia“), domáhají zrušení prováděcího rozhodnutí Komise (EU) 2021/563 ze dne 31. března 2021 o platnosti některých rozhodnutí týkajících se závazných informací o původu zboží (Úř. věst. 2021, L 119, s. 117, dále jen „napadené rozhodnutí“) určeného Belgickému království. Tímto rozhodnutím Evropská komise požádala o zrušení dvou rozhodnutí týkajících se závazných informací o původu zboží (dále jen „rozhodnutí ZIPZ“), která byla přijata ve prospěch společnosti Neovia na účet společnosti Harley-Davidson a která se týkala dovozu určitých kategorií motocyklů vyráběných společnostmi Harley-Davidson v Thajsku do Evropské unie přes Belgie.

I. Právní rámec

- 2 Podle článku 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1, dále jen „celní kodex“), se tímto nařízením stanoví celní kodex Unie, který stanoví obecná pravidla a postupy pro zboží vstupující na celní území Unie nebo toto území opouštějící.
- 3 Hlava II celního kodexu, nadepsaná „Faktory, na jejichž základě se uplatní dovozní nebo vývozní clo a jiná opatření při obchodu se zbožím“, stanoví zejména pravidla týkající se určování původu zboží, jejichž cílem je zejména určení dovozního cla a jiných opatření, která se uplatní na dané zboží.
- 4 Konkrétně podle čl. 56 odst. 1 celního kodexu, který je obsažen v uvedené hlavě II, vychází splatné dovozní a vývozní clo ze společného celního sazebníku a další opatření stanovená ve zvláštních předpisech Unie upravujících obchod se zbožím se případně uplatní podle sazebního zařazení tohoto zboží.

A. K původu zboží

- 5 Celní kodex stanoví tři kategorie pravidel pro určení původu zboží, a to pravidla pro nepreferenční původ zboží, pravidla pro preferenční původ zboží a pravidla pro určení původu zvláštních druhů zboží.
- 6 Konkrétně článek 59 celního kodexu stanoví, že články 60 a 61 stanoví pravidla pro určení nepreferenčního původu zboží pro účely použití: zaprvé společného celního sazebníku, s výjimkou opatření uvedených v čl. 56 odst. 2 písm. d) a e), zadruhé jiných než sazebních opatření stanovených zvláštními předpisy Unie upravujícími obchod se zbožím a zatřetí jiných opatření Unie týkajících se původu zboží.
- 7 Článek 60 celního kodexu týkající se získání nepreferenčního původu zboží tak stanoví:

„1. Zboží zcela získané v jediné zemi nebo na jediném území se považuje za zboží pocházející z této země nebo z tohoto území.

2. Zboží, na jehož výrobě se podílí více než jedna země nebo jedno území, se považuje za zboží pocházející ze země nebo území, kde došlo k jeho poslednímu podstatnému hospodářsky

odůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.“

- 8 Podle článku 62 celního kodexu je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 284, kterými se stanoví pravidla, podle nichž se zboží, u něhož je nezbytné určit nepreferenční původ pro účely použití opatření Unie uvedených v článku 59, považuje za zcela získané v jedné zemi nebo na jediném území nebo za zboží, k jehož poslednímu podstatnému hospodářsky odůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby, došlo v jedné zemi nebo na jediném území, podle článku 60.
- 9 Na tomto základě přijala Komise nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie (Úř. věst. 2015, L 343, s. 1, dále jen „nařízení č. 2015/2446“).
- 10 Článek 33 nařízení č. 2015/2446 provádí upřesnění týkající se hospodářsky neodůvodněného zpracování nebo opracování. Tento článek stanoví:

„Má se za to, že operace zpracování nebo opracování provedená v jiné zemi či na jiném území není hospodářsky odůvodněná, jestliže je na základě dostupných skutečností určeno, že účelem této operace bylo zamezit použití opatření uvedených v článku 59 [celního kodexu, který se týká použití společného celního sazebníku a jiných sazebních či nesazebních opatření stanovených zvláštními předpisy Unie týkajícími se původu zboží dováženého do Unie].

[...]“

B. K rozhodnutím týkajícím se původu

- 11 Článek 33 celního kodexu, který se týká rozhodnutí týkajících se závazných informací, stanoví:
- „1. Celní orgány přijmou na základě žádosti rozhodnutí týkající se závazné informace o sazebním zařazení zboží (dále jen ‚rozhodnutí o ZISZ‘) nebo rozhodnutí [o ZIPZ].

[...]

3. Rozhodnutí o ZISZ nebo rozhodnutí o ZIPZ je platné po dobu tří let ode dne, kdy nabývá účinku.

[...]“

- 12 Článek 19 prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení č. 952/2013 (Úř. věst. 2015, L 343, s. 558), zavádí výměnu údajů týkajících se rozhodnutí o ZIPZ, a v odstavci 1 zejména stanoví, že „[c]elní orgány předávají Komisi příslušné údaje týkající se rozhodnutí o ZIPZ“, která přijaly „čtvrtletně“.

13 Článek 34 odst. 11 celního kodexu stanoví:

„S cílem zajistit správné a jednotné sazební zařazení nebo určení původu zboží může Komise přijmout rozhodnutí požadující, aby členské státy zrušily rozhodnutí o ZISZ nebo rozhodnutí o ZIPZ.“

14 Článek 37 odst. 2 celního kodexu mimo jiné stanoví, že Komise přijme rozhodnutí požadující po členských státech zrušení rozhodnutí o ZIPZ prostřednictvím prováděcích aktů poradním postupem podle čl. 285 odst. 2 celního kodexu.

15 Z těchto ustanovení vyplývá, že vnitrostátní celní orgány mohou systematicky na žádost dovozců, kteří si přejí získat záruky ohledně výkladu pravidel pro určení nepreferenčního původu zboží dováženého do Unie, přijmout rozhodnutí o úředním uznání zeměpisného původu tohoto zboží. Komise, která je těmito orgány pravidelně informována, může navíc, pokud se *a posteriori* domnívá, že toto určení původu uvedenými celními orgány není správné, požádat tyto orgány, aby přijatá rozhodnutí zrušily.

C. K obchodněpolitickým opatřením

16 Podle čl. 5 bodu 36 celního kodexu se „obchodněpolitickými opatřeními“ rozumí netarifní opatření stanovená v rámci společné obchodní politiky, jež mají formu právních předpisů Unie upravujících mezinárodní obchod se zbožím.

17 V tomto ohledu přijal unijní normotvůrce nařízení (EU) č. 654/2014 ze dne 15. května 2014 o výkonu práv Unie za účelem uplatňování a prosazování pravidel mezinárodního obchodu a o změně nařízení Rady (ES) č. 3286/94, kterým se stanoví postupy Společenství v oblasti společné obchodní politiky k zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel, zejména pravidel sjednaných v rámci Světové obchodní organizace (Úř. věst. 2014, L 189, s. 50).

18 Podle článku 4 odst. 1 nařízení č. 654/2014 je-li pro ochranu zájmů Unie v případech uvedených v článku 3 tohoto nařízení třeba určitého zásahu, přijme Komise prováděcí akty, kterými stanoví vhodná opatření obchodní politiky.

19 Na základě nařízení č. 654/2014, a zejména čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení Komise přijala konkrétně prováděcí nařízení (EU) 2018/886 ze dne 20. června 2018 o některých opatřeních obchodní politiky týkajících se určitých výrobků pocházejících ze Spojených států amerických a o změně prováděcího nařízení (EU) 2018/724 (Úř. věst. 2018, L 158, s. 5).

II. Skutečnosti předcházející sporu

20 V červnu 2018 vláda Spojených států amerických uložila dodatečná cla ve výši 25 % a 10 % na dovoz oceli a hliníku z Unie (dále jen „cla uložená podle článku 232 zákona z roku 1962 o rozšíření obchodu“) s cílem zvýhodnit a zvýšit domácí výrobu těchto výrobků.

21 V reakci na zavedení cel uložených podle článku 232 zákona z roku 1962 o rozšíření obchodu přijala Komise dne 20. června 2018 nařízení 2018/886, kterým se stanoví uplatňování dodatečných cel na dovoz výrobků uvedených v příloze I a příloze II tohoto nařízení pocházejících ze Spojených států amerických.

- 22 Podle čl. 2 písm. a) a přílohy I nařízení 2018/886 bylo stanoveno, že dodatečná cla se na výrobky odpovídající kódu KN 8711 50 00, a sice „[m]otocykly [...] s vratným spalovacím pístovým motorem s vnitřním spalováním s obsahem válců převyšujícím 800 cm³“ budou uplatňovat v první fázi se sazbou ve výši 25 %, a to ode dne 22. června 2018.
- 23 Mimoto podle čl. 2 písm. b) a přílohy II nařízení 2018/886, které se rovněž týkaly výrobků odpovídajících kódu KN 8711 50 00, se na tyto výrobky bude uplatňovat ve druhé fázi dodatečné clo se sazbou ve výši 25 % v podstatě nejpozději ode dne 1. června 2021.
- 24 Po zveřejnění nařízení 2018/886 v *Úředním věstníku Evropské unie* byl americký podnik Harley-Davidson, který se specializuje na výrobu motocyklů, informován, že na jeho výrobky dovážené do Unie ze Spojených států amerických budou uvalena dodatečná cla, ve výši 25 % od 22. června 2018 a dalších 25 % nejpozději od 1. června 2021, a to vedle sazby běžného cla ve výši 6 %, takže celková sazba pro jeho motocykly bude činit 31 % od 22. června 2018 a 56 % nejpozději od 1. června 2021.
- 25 Dne 25. června 2018 společnost Harley-Davidson podala Securities and Exchange Commission (Komise pro cenné papíry a burzu, dále jen „SEC“) zprávu o formuláři 8-K (*Form 8-K Current Report*, dále jen „formulář 8-K“). Cílem tohoto formuláře 8-K bylo informovat její akcionáře o uplatnění dodatečných cel uvedených v bodě 24 výše a jejich důsledcích na její činnost. V tomto formuláři Harley-Davidson uvedla svůj plán přesunout výrobu některých motocyklů určených na unijní trh ze Spojených států amerických do jejich mezinárodních zařízení v jiné zemi s cílem vyhnout se opatřením obchodní politiky Unie.
- 26 Ve formuláři 8-K společnost Harley-Davidson uvedla zejména následující:

„Evropská unie přijala cla na různé výrobky vyrobené ve Spojených státech amerických, včetně motocyklů Harley-Davidson. Tato cla, která vstoupila v platnost 22. června 2018, byla zavedena v reakci na cla, která Spojené státy americké zavedly na ocel a hliník vyvážené z [Unie] do Spojených států.

V důsledku toho se cla [Unie] na motocykly Harley-Davidson vyvážené ze Spojených států amerických zvýšila z 6 % na 31 %. Společnost Harley-Davidson odhaduje, že tato cla budou mít za následek dodatečné náklady ve výši přibližně 2 200 USD na jeden motocykl vyvážený ze Spojených států amerických do [Unie].

[...]

Proto, aby společnost Harley-Davidson čelila značným nákladům spojeným s tímto dlouhodobým celním zatížením, zavede plán přesunu výroby motocyklů určených pro [Unii] ze Spojených států amerických do svých mezinárodních zařízení s cílem vyhnout se celnímu zatížení. Společnost Harley-Davidson předpokládá, že zvýšení výroby v mezinárodních zařízeních si vyžádá další investice a může trvat nejméně 9 až 18 měsíců, než bude zcela dokončena.“

- 27 Po zveřejnění formuláře 8-K společnost Harley-Davidson vybrala své zařízení v Thajsku jako místo výroby některých svých motocyklů určených pro unijní trh.
- 28 Společnost Harley-Davidson požádala o ujištění ohledně určení země původu motocyklů vyráběných v její továrně v Thajsku a určených pro unijní trh. Společnost Harley-Davidson a společnost Neovia, zprostředkovatel poskytující společnosti Harley-Davidson logistickou

pomoc při jejích operacích dovozu motocyklů do Unie přes Belgii, proto dne 25. ledna 2019 společně podaly belgickým celním orgánům první dvě formální žádosti o rozhodnutí o ZIPZ, které se týkaly dvou druhů motocyklů. Následně byly podány další tři žádosti o rozhodnutí o ZIPZ, které se týkaly dalších tří druhů motocyklů.

- 29 Dne 31. ledna 2019 se belgické orgány zúčastnily schůze s Komisí ohledně žádostí o rozhodnutí o ZIPZ týkajících se dovozu dvou druhů motocyklů montovaných v zařízení společnosti Harley-Davidson v Thajsku do Unie. V návaznosti na tuto schůzi Komise vydala neformální stanovisko, že kritérium hospodářského odůvodnění ve smyslu článku 33 nařízení č. 2015/2446 by nemuselo být splněno vzhledem k informacím obsaženým ve formuláři 8-K.
- 30 Belgické orgány požádaly o diskusi s členskými státy ohledně použitelnosti článku 33 nařízení č. 2015/2446, která se uskutečnila na zasedání skupiny celních odborníků, odboru pro původ zboží, dne 8. dubna 2019. Na tomto zasedání belgické orgány vysvětlily, že došlo ke změně země montáže některých motocyklů vyráběných společnostmi Harley-Davidson a že k tomuto přesunu došlo v důsledku zavedení dodatečných cel na zboží pocházející z předchozí země výroby, a sice ze Spojených států amerických. V zápisu z tohoto jednání se uvádí, že „někteří delegáti potvrdili, že na základě dostupných informací by [měl] být původ určen podle článku 33 nařízení č. 2015/2446, jiní delegáti s tím nesouhlasili. [Komise] se domnívá, že článek 33 lze použít, zejména vzhledem k tomu, že výrobce ve veřejných prohlášeních uvedl, že účelem přesunu provozu bylo zamezit použití opatření v Unii“. Navzdory žádostem belgických orgánů však Komise nikdy nevydala formální stanovisko k použitelnosti článku 33 nařízení č. 2015/2446 na skutečnosti této věci.
- 31 Dne 24. června 2019 přijaly belgické celní orgány podle čl. 33 odst. 1 celního kodexu dvě rozhodnutí o ZIPZ, kterými uznaly a osvědčily, že některé kategorie motocyklů Harley-Davidson dovážených do Unie, které odpovídají dvěma druhům motocyklů uvedeným v bodě 28 výše, pocházely z Thajska. Belgické celní orgány následně stejným způsobem vyřídily další tři žádosti o rozhodnutí o ZIPZ, které jsou rovněž uvedeny v bodě 28 výše.
- 32 Dotčená rozhodnutí o ZIPZ belgické celní orgány oznámily Komisi dne 21. srpna 2019.
- 33 Dne 5. října 2020 Komise informovala belgické orgány o svém záměru požádat je o zrušení prvních dvou rozhodnutí o ZIPZ. Dne 13. listopadu 2020 belgické orgány Komisi odpověděly, že s takovou žádostí o zrušení nesouhlasí.
- 34 Dne 22. prosince 2020 zahájila Komise formální řízení za účelem přijetí napadeného rozhodnutí. Dne 5. března 2021 Komise předložila návrh napadeného rozhodnutí všem národním delegacím Výboru pro celní kodex, odboru pro původ zboží, v rámci poradního postupu a písemného postupu. Čtyři členské státy zaslaly připomínky k návrhu napadeného rozhodnutí a vyjádřily nesouhlas se stanoviskem, které Komise v tomto návrhu vyjádřila.
- 35 Dne 29. března 2021 zaslala Komise Výboru pro celní kodex, odboru pro původ zboží, souhrnnou zprávu, v níž uvedla, že 23 členských států, které nezaujaly stanovisko, s návrhem napadeného rozhodnutí mlčky souhlasilo.
- 36 Dne 31. března 2021 přijala Komise napadené rozhodnutí, které oznámila Belgickému království dne 6. dubna 2021 a které bylo následujícího dne zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*, a požádala belgické orgány, aby zrušily první dvě rozhodnutí o ZIPZ.

37 V napadeném rozhodnutí Komise uvedla:

„(6) Po zveřejnění opatření obchodní politiky Evropské unie podal[a společnost Harley-Davidson] spolu s formulářem 8-K [...] aktuální zprávu, předloženou v červnu 2018 [SEC], svůj plán přesunout výrobu některých motocyklů určených na trh Evropské unie ze Spojených států amerických do [jejích] mezinárodních zařízení v jiné zemi s cílem vyhnout se opatřením obchodní politiky Evropské unie.

(7) I když vyhnoutí se obchodněpolitickým opatřením nemusí být nutně jediným účelem přesunu výroby, jsou na základě dostupných skutečností podmínky uvedené v čl. 33 prvním pododstavci [nařízení č. 2015/2446] splněny. Operace zpracování nebo opracování provedené v poslední zemi výroby se proto nepovažují za hospodářsky odůvodněné. [...]

(9) Jelikož určení nepreferenčního původu motocyklů, na něž se vztahují rozhodnutí o ZIPZ uvedená v příloze, není založeno na pravidle stanoveném v čl. 33 třetím pododstavci [nařízení č. 2015/2446], považuje Komise toto určení nepreferenčního původu za neslučitelné s čl. 60 odst. 2 [celního kodexu] ve spojení s článkem 33 [nařízení č. 2015/2446].“

38 Po přijetí napadeného rozhodnutí belgické orgány dopisem ze dne 16. dubna 2021 adresovaným společnosti Neovia informovaly žalobkyně, že zrušují pět rozhodnutí o ZIPZ přijatých ohledně dovozu motocyklů vyrobených v Thajsku společností Harley-Davidson do Unie.

III. Návrhová žádání účastnic řízení

39 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí;
- poskytl celním orgánům Unie pokyny, pokud jde o užitečné důsledky, které je třeba z rozsudku vyvodit, a způsob, jakým by měly postupovat, aby jej vykonaly;
- nařídil taková organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, která považuje za vhodná;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

40 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

A. K pravomoci Tribunálu

41 Komise tvrdí, že druhý bod návrhových žádání žalobkyň je nepřipustný.

- 42 Žalobkyně se však domnívají, že by mohlo být užitečné poskytnout pokyny, pokud jde o způsob výkonu rozsudku.
- 43 V tomto ohledu stačí připomenout, že Tribunál v rámci přezkumu legality na základě článku 263 SFEU nemá pravomoc vydávat příkazy orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, i když se týkají podmínek výkonu jeho rozsudků (usnesení ze dne 22. září 2016, Gaki v. Komise, C-130/16 P, nezveřejněné, EU:C:2016:731, bod 14, a ze dne 19. července 2016, Trajektina luka Split v. Komise, T-169/16, nezveřejněné, EU:T:2016:441, bod 13).
- 44 Z toho vyplývá, že druhý bod návrhových žádání musí být zamítnut z důvodu nedostatku pravomoci.

B. K věci samé

- 45 Na podporu své žaloby žalobkyně předkládají šest žalobních důvodů.
- 46 Tribunál považuje za vhodné přezkoumat třetí žalobní důvod a poté čtvrtý, první, druhý, pátý a šestý žalobní důvod.

1. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zneužití pravomoci zrušit rozhodnutí v rozsahu, v němž je založen na nesprávném výkladu a nesprávném použití článku 33 nařízení č. 2015/2446

- 47 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení při výkladu článku 33 nařízení č. 2015/2446.
- 48 Žalobkyně zejména tvrdí, že předchozí verze nařízení stanovily, že kritérium hospodářského odůvodnění není splněno, pokud je „jediným účelem“ operace vyhýbání se daňové povinnosti, a že různá jazyková znění článku 33 nařízení č. 2015/2446 stále odkazují na „cíl“ v jednotném čísle, který je třeba chápat přinejmenším jako „jediný dominantní cíl“ nebo „základní cíl“. Dodávají, že judikatura Soudního dvora potvrdila, že ke splnění kritéria hospodářského odůvodnění postačuje existence jakéhokoli jiného důvodu operace, který nesouvisí s vyhýbáním se daňovým povinností. V tomto ohledu se odvolávají zejména na rozsudek ze dne 13. prosince 1989, Brother International (C-26/88, EU:C:1989:637), v němž Soudní dvůr rozhodl, že „přesun montáže ze země výroby součástek do jiné země, kde byla využita již existující zařízení, samo o sobě neodůvodňuje domněnku, že jediným účelem tohoto přemístění bylo obejít použitelné předpisy“. Podle žalobkyň jim však Komise neumožnila prokázat existenci jiných cílů a nelze zjistit, zda Komise přezkoumala informace, které poskytly belgickým orgánům za účelem prokázání splnění kritéria hospodářského odůvodnění.
- 49 Co se týče posledně uvedeného aspektu, žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí společnosti Harley-Davidson vyrábět motocykly určené pro unijní trh v Thajsku bylo založeno na řadě pevných a legitimních obchodních faktorů a nejednalo se o umělé rozhodnutí, jehož hlavním účelem bylo obejít dodatečná cla.
- 50 Žalobkyně rovněž srovnávají pojem „vyhnutí se“ ve smyslu článku 33 nařízení č. 2015/2446 s pojmy „zamezení“, „zneužití“, „manipulace“ a „obcházení“, jak byly upřesněny judikaturou. Žalobkyně s odkazem na různé rozsudky Soudního dvora, v nichž byly tyto pojmy řešeny a objasněny, zejména v oblasti daňového práva nebo antidumpingového práva, tvrdí, že i když

hlavním účelem výroby motocyklů určených pro Unii společností Harley-Davidson v Thajsku bylo vyhnout se dodatečnému clu, bylo třeba ověřit, zda neexistoval žádný jiný legitimní obchodní cíl, který byl základem pro přesun, což Komise neučinila. Žalobkyně rovněž obdobně připomínají, že Soudní dvůr několikrát potvrdil, že na unijním trhu má hospodářský subjekt velkou volnost a může například uspořádat svou činnost tak, aby omezil svou daňovou povinnost.

- 51 Žalobkyně se tedy domnívají, že způsob, jakým Komise použila článek 33 nařízení č. 2015/2446, změnil kritérium hospodářského odůvodnění a změnil původně objektivní kritérium na subjektivní. Podle žalobkyň Komise svým výkladem změnila účel čl. 60 odst. 2 celního kodexu, takže původ již neměl být stanoven na základě objektivních faktorů, konkrétně povahy provedené operace, ale na základě subjektivních faktorů, konkrétně uvažování nebo odůvodnění výrobce. Posouzení „cíle“ přesunu však musí být založeno na objektivní analýze skutečností a kontextu samotné operace, což je analýza, kterou Komise neprovedla.
- 52 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.
- 53 V projednávané věci je třeba ověřit, zda se Komise při přijímání napadeného rozhodnutí na základě článku 33 nařízení č. 2015/2446 dopustila nesprávného právního posouzení, když měla za to, že přesun výroby některých kategorií motocyklů Harley-Davidson určených pro unijní trh do Thajska nebylo možné považovat za „hospodářsky odůvodněný“, neboť podle tohoto orgánu bylo cílem tohoto přesunu vyhnout se obchodně politickým opatřením Unie přijatým od roku 2018 proti výrobkům pocházejícím ze Spojených států amerických.
- 54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že při výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i kontext, do kterého spadá, a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí. Historie vzniku ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout informace relevantní pro jeho výklad (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, CRCAM, C-337/20, EU:C:2021:671, bod 31 a citovaná judikatura).
- 55 Podle čl. 60 odst. 2 celního kodexu (viz bod 7 výše) je proto, aby mohla být země nebo území považována za místo původu zboží pro účely uplatňování unijních opatření týkajících se původu dováženého zboží, mimo jiné nutné, aby v tomto místě došlo k poslednímu podstatnému opracování nebo zpracování a aby to bylo „hospodářsky odůvodněné“.
- 56 Článek 33 nařízení č. 2015/2446, nadepsaný „Hospodářsky neodůvodněné zpracování nebo opracování“, stanoví v prvním pododstavci, že „[m]á se za to, že operace zpracování nebo opracování provedená v jiné zemi či na jiném území není hospodářsky odůvodněná, jestliže je na základě dostupných skutečností určeno, že účelem této operace bylo zamezit použití opatření“ Unie týkajících se původu zboží.
- 57 Ze znění článku 33 nařízení č. 2015/2446, zejména z použití výrazu „má se za to“ v tomto článku, tedy především vyplývá, že za určitých okolností, konkrétně v případě, kdy účelem dané operace bylo zamezit použití opatření uvedených v článku 59 celního kodexu, musí mít Komise a celní orgány Unie za to, že podmínka týkající se hospodářského odůvodnění nemůže být splněna.
- 58 Dále, pokud jde konkrétně o použití výrazu „účelem této operace bylo zamezit“ v článku 33 nařízení č. 2015/2446, má Tribunál za to, že použití pojmu „cíl“ v jednotném čísle je třeba v situacích, kdy by provedení dané operace přesunu sledovalo více cílů, chápat jako odkaz na myšlenku „hlavního cíle“ nebo „dominantního cíle“. Tento cíl tedy nemusí být jediný, ale musí být rozhodujícím faktorem při volbě přesunu výroby do jiné země nebo na jiné území.

- 59 Z článku 33 nařízení č. 2015/2446, a zejména z odkazu na „opatření uvedená v článku 59“ celního kodexu, ve spojení s bodem 21 odůvodnění nařízení č. 2015/2446 a konsolidovaného návrhu aktu v přenesené pravomoci předloženého Komisí před přijetím nařízení č. 2015/2446, však vyplývá, že článek 33 nařízení č. 2015/2446 se použije, pokud Unie přijala opatření obchodní politiky. Taková opatření obchodní politiky mohou spočívat v takových celních opatřeních, jako jsou opatření přijatá v projednávané věci, konkrétně dodatečná cla na určité zboží pocházející ze Spojených států amerických zavedená nařízením 2018/886 podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 654/2014.
- 60 Cílem článku 33 nařízení č. 2015/2446 je tedy zajistit úplné provedení opatření obchodní politiky Unie tím, že se zabrání získání nového původu zboží, na které se tato opatření vztahují, pokud hlavním nebo dominantním cílem takové operace, jako je přesun výroby do jiné země nebo na jiné území, bylo zamezit použití těchto opatření.
- 61 Konečně, použití výrazu „na základě dostupných skutečností“ v článku 33 nařízení č. 2015/2446 odkazuje na skutkové okolnosti, které má orgán odpovědný za ověření, zda cílem přesunu bylo zamezit použití opatření Unie týkajících se původu zboží.
- 62 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 33 nařízení č. 2015/2446 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud se na základě dostupných skutečností ukáže, že hlavním nebo dominantním cílem operace přesunu bylo zamezit použití obchodněpolitických opatření Unie, musí být tedy tato operace považována za operaci, která v zásadě nemůže být hospodářsky odůvodněna.
- 63 Je tedy na dotčeném hospodářském subjektu, aby prokázal, že hlavním nebo dominantním cílem operace přesunu nebylo v době, kdy bylo přijato rozhodnutí o tomto přesunu, zamezit použití opatření obchodní politiky Unie. Takový důkaz se přitom odlišuje od následného šetření hospodářského odůvodnění nebo hospodárnosti této operace přesunu. Pokud by totiž důkaz o tom, že hlavním nebo dominantním cílem operace přesunu nebylo zamezit použití obchodněpolitických opatření, bylo možné poskytnout pouhým prokázáním existence hospodářského odůvodnění, zbavilo by to článek 33 nařízení č. 2015/2446 jakéhokoli užitečného účinku.
- 64 V projednávané věci je ze spisu zřejmé, že dostupnými skutečnostmi ve smyslu článku 33 nařízení č. 2015/2446 jsou tvrzení uvedená společností Harley-Davidson ve formuláři 8-K, převzatá v bodě 26 výše, a informace, které žalobkyně sdělily belgickým celním orgánům na podporu svých žádostí o rozhodnutí o ZIPZ.
- 65 Pokud jde o informace poskytnuté belgickým celním orgánům, žalobkyně uvádějí, že na podzim 2018 poskytly shrnutí různých důvodů, proč byla podle jejich názoru výroba v Thajsku „hospodářsky odůvodněná“, které dne 26. března 2019, tedy devět měsíců po zveřejnění formuláře 8-K, doplnily o další vysvětlení.
- 66 Z analýzy těchto dokumentů, které jsou přiloženy k této žalobě, vyplývá, že byly vypracovány žalobkyněmi v rámci výměny informací s belgickými celními orgány s cílem získat rozhodnutí o ZIPZ, kterými bude uznán thajský původ motocyklů vyráběných společností Harley-Davidson a určených pro unijní trh. Tyto výměny informací začaly v září 2018, tedy několik měsíců po zveřejnění formuláře 8-K, v němž byla veřejně oznámena dotčená operace přesunu. Tyto dokumenty, které nepředcházely formuláři 8-K ani s ním časově nesouvisely a které byly vypracovány s jediným cílem, aby belgické celní orgány uznaly thajský původ motocyklů vyráběných společností Harley-Davidson, neumožňují učinit žádný relevantní závěr ohledně reálného stavu rozhodnutí přesunout do Thajska výrobu motocyklů určených pro unijní trh,

který by existoval před zavedením dodatečných cel (viz bod 21 výše) nebo který by vycházel ze zcela racionálního hospodářského odůvodnění nesouvisejícího se zavedením těchto dodatečných cel.

- 67 Z dostupných skutečností, konkrétně z tvrzení samotné společnosti Harley-Davidson ve formuláři 8-K, vyplývá, že právě „proto, aby společnost Harley-Davidson čelila značným nákladům [spojeným s tímto dlouhodobým celním zatížením], [zavedla] plán přesunu výroby motocyklů určených pro [Unii] ze Spojených států amerických do svých mezinárodních zařízení“. Z formuláře 8-K tak vyplývá, že zavedení dodatečných cel bylo skutečností, která vedla k oznámení předmětného rozhodnutí o přesunu výroby. Žalobkyně ostatně na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu uznaly, že vstup uvedených dodatečných cel v platnost „urychlil“ přijetí rozhodnutí o přesunu výroby určené pro unijní trh do Thajska.
- 68 Žalobkyním se mimoto nepodařilo prokázat v důkazech vyplývajících z jejich korespondence s belgickými celními orgány, ani v písemnostech předložených v průběhu tohoto řízení, ani v odpovědi na otázky Tribunálu na jednání, že rozhodnutí o přesunu výroby motocyklů Harley-Davidson určených pro unijní trh do Thajska předcházelo vstupu nařízení 2018/886 v platnost nebo že bylo součástí celkové strategie zaměřené konkrétně na snížení výrobních nákladů motocyklů určených pro unijní trh prostřednictvím přesunu této výroby do Asie. Žalobkyně se omezily nanejvýš na vágní a abstraktní tvrzení, že společnost Harley-Davidson již řadu let uplatňovala strategii s cílem zvýšit svou obchodní přítomnost mimo Spojené státy americké, což doložily předložením dokumentů pro SEC, z nichž je bez dalšího objasnění zřejmé pouze to, že mezinárodní růst byl v podstatě součástí celkové dlouhodobé strategie podniku.
- 69 Žalobkyně nepředložily žádný dokument, například kopie rozhodnutí představenstva společnosti Harley-Davidson, který by prokazoval, že konkrétní rozhodnutí o přesunu výroby motocyklů určených pro unijní trh do Thajska předcházelo zavedení dotčených dodatečných cel. Naopak z jednoho z dokumentů předložených žalobkyněmi, uvedeného v bodě 68 výše, datovaného dnem 28. února 2019 a určeného SEC, vyplývá, že výroba motocyklů v thajském zařízení byla zahájena až v průběhu roku 2018 a že tato výroba byla přinejmenším do 31. prosince 2018 určena výhradně pro některé asijské trhy, a nikoli pro unijní trh.
- 70 V každém případě lze pouze konstatovat, že tím, že společnost Harley-Davidson pouze ve formuláři 8-K uvedla, že se chce přesunem výroby „vyhnout celnímu zatížení“ vyplývajícimu ze vstupu dodatečných cel v platnost, měla za hlavní nebo dominantní cíl zamezit použití těchto obchodněpolitických opatření. Z účelu a obsahu formuláře 8-K je zřejmé, že tento formulář ze dne 25. června 2018 byl zveřejněn v bezprostřední reakci na zveřejnění nařízení 2018/886, a to pouhých pět dní po tomto zveřejnění a tři dny po jeho vstupu v platnost. Tribunál konstatuje, že mezi vstupem nařízení 2018/886 v platnost a oznámením dotčené operace přesunu existuje časová shoda. Podle judikatury je přitom taková časová shoda způsobilá odůvodnit domněnku, že operace přesunu má za cíl zamezit použití obchodněpolitických opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 1989, Brother International, C-26/88, EU:C:1989:637, bod 29).
- 71 Z judikatury rovněž vyplývá, že v důsledku toho je v případě takové časové shody na dotčeném hospodářském subjektu, aby prokázal jiný rozumný důvod pro provádění výrobních činností v zemi, kam byla výroba přesunuta, než je vyhnout se důsledkům vyplývajícím z dotčených ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 1989, Brother International, C-26/88, EU:C:1989:637, bod 29). Jak bylo uvedeno v bodech 65 až 68 výše, žalobkyním se

nepodařilo prokázat jakýkoli rozumný důvod, který by před oznámením rozhodnutí o přesunu do Thajska nebo v době jeho oznámení podporoval tvrzení, že tento přesun mohl mít jiné odůvodnění než vyhnout se důsledkům zavedení dodatečných cel.

- 72 Zdá se tedy, že zavedení dodatečných cel bylo skutečností, která vedla k přijetí dotčeného rozhodnutí o přesunu, které bylo oznámeno na základě zveřejnění formuláře 8-K, a že s ohledem na kontext bylo toto rozhodnutí skutečně založeno, přinejmenším v zásadě nebo převážně, na snaze vyhnout se finanční zátěži vyplývající z těchto cel.
- 73 Z toho vyplývá, že Komise nepochybila, když dospěla k závěru, že hlavním cílem tohoto přesunu bylo vyhnout se obchodněpolitickému opatření v podobě dodatečných cel.
- 74 V důsledku toho jsou všechny argumenty žalobkyň týkající se existence hospodářského odůvodnění dotčeného přesunu neúčinné, neboť Komise v projednávané věci takové odůvodnění nemusela hledat. Totéž platí pro argumentaci žalobkyň týkající se reálnosti a podstatné povahy výrobních operací v Thajsku.
- 75 Pokud jde o argumentaci žalobkyň, že Komise změnila původně objektivní kritérium na subjektivní, stačí poukázat na to, že zjištění v napadeném rozhodnutí, že přesun do Thajska byl proveden přinejmenším primárně s cílem zamezit použití opatření obchodní politiky Unie, je zjištěním založeným na objektivních důkazech. V tomto ohledu byla Komise v rámci přezkumu jednání společnosti Harley-Davidson za účelem zjištění možného obcházení těchto obchodněpolitických opatření totiž povinna vycházet ze všech relevantních a dostupných skutkových okolností. V tomto kontextu mohla Komise posoudit strategii, kterou tento podnik sledoval. V této souvislosti byla Komise oprávněna odkázat na faktory subjektivní povahy, konkrétně na pohnutky, které byly základem dané strategie, jelikož tyto faktory jasně, jednoznačně a objektivně vyplývaly z formuláře 8-K. Na rozdíl od tvrzení žalobkyň tak existence záměru obejít dotčená obchodněpolitická opatření mohla představovat jednu z objektivních skutkových okolností, které mohly být zohledněny za účelem zjištění takového obcházení.
- 76 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí žalobní důvod se zamítá.

2. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti článku 33 nařízení č. 2015/2446

- 77 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že článek 33 nařízení č. 2015/2446 je protiprávní v tom, že překračuje rámec právních předpisů, které lze přijmout prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci podle článku 290 SFEU a že porušuje zásady právní jistoty a proporcionality.

a) K první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení článku 290 SFEU

- 78 Žalobkyně tvrdí, že bez ohledu na výklad článku 33 nařízení č. 2015/2446 toto ustanovení překračuje meze právního předpisu v přenesené pravomoci. V tomto ohledu v podstatě tvrdí, že kritérium „hospodářského odůvodnění“ nelze považovat za kritérium poskytující další podrobnosti k tomu, jak má být hmotněprávní ustanovení použito, nýbrž za základní pravidlo pro určení původu. Jako takové by mělo být pravidlo uvedené v článku 33 nařízení č. 2015/2446 zahrnuto do primárního práva spolu s čl. 60 odst. 2 celního kodexu, který obsahuje obecné pravidlo pro určení původu zboží zpracovaného ve více než jedné zemi.

- 79 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.
- 80 Možnost přenést pravomoc stanovenou v článku 290 SFEU má normotvůrci umožnit soustředit se na podstatné prvky právní úpravy, jakož i na prvky, které nejsou podstatné, ale jejichž zákonnou úpravu považuje za vhodnou, a svěřit Komisi úkol „doplnit“ určité prvky přijatého legislativního aktu, které nejsou podstatné, nebo „změnit“ takové prvky v rámci jí svěřené pravomoci (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Dyson v. Komise*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 58 a citovaná judikatura).
- 81 Z toho plyne, že základní pravidla v dotčené oblasti musí být přijata v základním právním předpisu a nemohou být předmětem přenesení pravomoci (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Dyson v. Komise*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 59 a citovaná judikatura).
- 82 Z judikatury vyplývá, že podstatnými prvky základního právního předpisu jsou ty prvky, jejichž přijetí vyžaduje učinění politických rozhodnutí, za která je odpovědný unijní normotvůrce (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Dyson v. Komise*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 61 a citovaná judikatura).
- 83 Určení prvků určité oblasti, které je třeba kvalifikovat jako podstatné, musí vycházet z objektivních skutečností, které mohou být předmětem soudního přezkumu, a vyžaduje, aby byly zohledněny charakteristiky a zvláštnosti dané oblasti (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Dyson v. Komise*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 62 a citovaná judikatura).
- 84 V projednávaném případě článek 60 celního kodexu stanoví pravidla pro určení nepreferenčního původu zboží, která se liší podle toho, zda bylo zboží získáno v jedné zemi nebo na jednom území, nebo zda se na jeho výrobě podílelo několik zemí nebo území. Tyto dvě kategorie pravidel jsou stanoveny v čl. 60 odst. 1 a 2.
- 85 Projednávaná věc se týká pouze druhé kategorie pravidel.
- 86 Kromě toho, pokud jde o tuto druhou kategorii pravidel, Komise přijala článek 33 nařízení č. 2015/2446 na základě zmocnění stanoveného v článku 62 celního kodexu ve spojení s článkem 284 celního kodexu. Článek 62 tedy zmocňuje tento orgán k přijímání aktů v přenesené pravomoci v podstatě za účelem stanovení pravidel pro provádění podmínek stanovených v čl. 60 odst. 2 celního kodexu.
- 87 Z toho vyplývá, že s ohledem na obecnou systematiku celního kodexu je podmínka týkající se hospodářského odůvodnění, zkoumaná v projednávané věci, stanovena samotným celním kodexem a je pouze jednou z podmínek stanovených jedním z pravidel pro získání nepreferenčního původu.
- 88 V této souvislosti, pokud jde o rozsah přenesení pravomoci svěřené Komisi v článku 62 celního kodexu, toto ustanovení Komisi svěřuje pravomoc „stanovit“ pravidla, čímž ji opravňuje k „doplnění“ celního kodexu ve smyslu článku 290 SFEU. Ačkoli tedy Komise není tímto článkem zmocněna měnit prvky již stanovené v celním kodexu, je jím naproti tomu zmocněna doplnit celní kodex tím, že rozvine prvky, které nebyly normotvůrcem definovány, přičemž zůstává povinna respektovat ustanovení celního kodexu.

- 89 Tedy i za předpokladu, že pravidla pro určení původu jsou základními prvky celního kodexu, článek 33 nařízení č. 2015/2446 má pouze za cíl doplnit článek 60 celního kodexu poskytnutím řady upřesnění. Nelze se proto domnívat, že by tento článek 33 překračoval meze přenesení pravomoci svěřené Komisi článkem 62 celního kodexu nebo že by měnil základní pravidlo celního kodexu.
- 90 Navíc vzhledem k tomu, že č. je láněk 33 nařízení č. 2015/2446 určen výhradně k zajištění, jak vyplývá z bodu 21 odůvodnění nařízení č. 2015/2446, účinného používání obchodněpolitických opatření zavedených na základě jiných ustanovení unijního práva, je třeba mít za to, že přijetí tohoto článku samo o sobě nezahrnovalo politická rozhodnutí spadající do vlastní odpovědnosti unijního normotvůrce.
- 91 Z výše uvedeného vyplývá, že první část čtvrtého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

b) K druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení zásad právní jistoty a proporcionality

- 92 Žalobkyně tvrdí, že zavedení takové podstatné změny právního kritéria „hospodářského odůvodnění“ prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci je neslučitelné s obecnými zásadami unijního práva, zejména se zásadami právní jistoty a proporcionality.
- 93 V tomto ohledu tvrdí, že Komise tím, že v článku 33 nařízení č. 2015/2446 ponechala možnost zohlednit při posuzování hospodářského odůvodnění operace přesunu více důvodů, zavedla do tohoto kritéria formu subjektivity, která je neslučitelná s objektivní povahou základního nařízení. Rovněž tvrdí, že Komise neměla žádný důvod rozšířit a změnit kritérium, tak jak bylo definováno v primárním právu nebo judikatuře.
- 94 Komise tato tvrzení vyvrací.
- 95 Tribunál podotýká, že argumentace žalobkyň vychází z předpokladu, že článek 33 nařízení č. 2015/2446 stanoví, že pro účely určení existence „hospodářského odůvodnění“ lze vzít v úvahu více důvodů a že posouzení významu těchto různých důvodů je věcí výlučné diskreční pravomoci Komise. Tento předpoklad však vychází z nesprávného výkladu článku 33 nařízení č. 2015/2446.
- 96 Jak bylo uvedeno v bodech 54 až 63 výše, článek 33 nařízení č. 2015/2446 totiž stanoví, že postačuje, aby „cílem“, tj. hlavním nebo dominantním cílem operace přesunu bylo zamezit použití obchodněpolitických opatření Unie, aby bylo možné mít za to, že tato operace přesunu není hospodářsky odůvodněná ve smyslu použitelné právní úpravy.
- 97 V důsledku toho je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, článek 33 nařízení č. 2015/2446 nestanoví, že by se pro účely určení existence „hospodářského odůvodnění“ porovnával význam nebo zohledňovalo „více důvodů“, ale pouze stanoví, že takové odůvodnění nemůže v zásadě existovat v případě existence strategie, jejímž hlavním cílem je zamezit použití obchodněpolitických opatření Unie.
- 98 Z toho vyplývá, že argumentace žalobkyň musí být odmítnuta.
- 99 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část čtvrtého žalobního důvodu, jakož i čtvrtý žalobní důvod v plném rozsahu musí být tedy zamítnuty.

3. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesplnění povinnosti uvést odůvodnění a poradního postupu před přijetím napadeného rozhodnutí

100 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise porušila podstatné formální náležitosti, jelikož napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je nedostatečně odůvodněno, a zadruhé, že Komise před přijetím napadeného rozhodnutí nedodržela poradní postup.

a) K první části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

101 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jim neposkytuje informace o tom, co si Komise myslí o montážních operacích prováděných v Thajsku, ani co si Komise myslí o důvodech, které vedly společnost Harley-Davidson k výrobě jejích výrobků v Thajsku, ani jak Komise použila kritérium hospodářského odůvodnění, takže Tribunál není schopen provést přezkum.

102 Žalobkyně rovněž tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné vysvětlení, z jakých důvodů se postoj Komise liší od postoje belgických celních orgánů, a že odůvodnění uvedené v bodě 7 odůvodnění tohoto rozhodnutí představuje pouze kategorické prohlášení. V tomto ohledu tvrdí, že vzhledem k technické povaze věci, značným investicím a bezprecedentní povaze takového rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí, bylo obzvláště důležité uvést jasné odůvodnění.

103 Komise tato tvrzení odmítá.

104 Z ustálené judikatury vyplývá, že rozsah povinnosti uvést odůvodnění závisí na povaze dotčeného právního aktu a na kontextu, v němž byl přijat. Z odůvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, zaprvé aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly hájit svá práva a ověřit, zda rozhodnutí je či není opodstatněné, a zadruhé aby unijní soud mohl vykonávat přezkum legality. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčko všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Komise především není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany, ale stačí, aby uvedla skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise, T-267/08 a T-279/08, EU:T:2011:209, bod 43 a citovaná judikatura).

105 V projednávané věci Komise v napadeném rozhodnutí a ve znění převzatém v bodě 37 výše uvedla, z jakého důvodu některé kategorie motocyklů vyráběných společnostmi Harley-Davidson a dovážených do Unie z Thajska nemohou být považovány za výrobky pocházející z této země, a sice že tato výroba v Thajsku není hospodářsky odůvodněná, neboť jejím hlavním cílem je vyhnout se opatřením obchodní politiky Unie přijatým od roku 2018 vůči výrobkům pocházejícím ze Spojených států amerických.

106 Navíc Komise v bodě 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí vytkla belgickým celním orgánům, že nepoužily správně článek 33 nařízení č. 2015/2446, jelikož v obou rozhodnutích o ZIPZ uvedly Thajsko jako místo původu dotčených motocyklů.

- 107 Napadené rozhodnutí v tomto ohledu obsahuje dostatečné odůvodnění, když uvádí, z jakých důvodů se Komise domnívala, že belgické celní orgány přijaly rozhodnutí o ZIPZ, která nebyla v souladu s celními předpisy Unie.
- 108 Kromě toho lze konstatovat, že některé argumenty žalobkyň uvedené v bodě 102 výše splývají s kritikou opodstatněnosti napadeného rozhodnutí. Povinnost odůvodnit rozhodnutí je přitom podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění. Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stiženy vadami, je jimi stižena legalita rozhodnutí po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (viz rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 181 a citovaná judikatura).
- 109 Z toho vyplývá, že je třeba odmítnout první část prvního žalobního důvodu.

b) K druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z nedodržení poradního postupu před přijetím napadeného rozhodnutí

- 110 Žalobkyně tvrdí, že Komise byla povinna konzultovat příslušný poradní výbor před přijetím napadeného rozhodnutí a že pouhá konzultace s tímto výborem prostřednictvím písemného postupu byla v projednávané věci nedostatečná, a to tím spíše, že Komise nesdělila žádné skutkové a právní okolnosti, které by umožnily členům výboru zaujmout stanovisko. Kromě toho skutečnost, že se v rámci konzultace provedené písemným postupem čtyři členské státy vyslovily proti návrhu napadeného rozhodnutí, měla podle žalobkyň přimět Komisi k tomu, aby „co nejvíce přihlédla“ k těmto připomínkám ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. 2011, L 55, s. 13).
- 111 Komise tato tvrzení zpochybňuje.
- 112 Z článku 285 celního kodexu vyplývá, že Výbor pro celní kodex je výborem ve smyslu nařízení č. 182/2011. Z článku 37 odst. 2 druhého a třetího pododstavce celního kodexu ve spojení s čl. 285 odst. 2 a 6 tohoto kodexu mimoto vyplývá, že taková rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí, kterými je požadováno, aby členské státy zrušily rozhodnutí o ZIPZ, se přijímají poradním postupem podle článku 4 nařízení č. 182/2011.
- 113 Článek 4 nařízení č. 182/2011, nadepsaný „Poradní postup“, stanoví:
- „1. Pokud se použije poradní postup, vydá výbor stanovisko, pokud je to nutné, na základě hlasování. Pokud výbor vydává stanovisko na základě hlasování, přijímá jej prostou většinou všech svých členů.
2. Komise rozhodne o návrhu prováděcího aktu, jenž má být přijat, přičemž přihlédne co nejvíce k závěrům z jednání ve výboru a k vydanému stanovisku.“
- 114 Pokud jde o výtku, která vychází z použití postupu vedeného písemně v projednávané věci, žádné ustanovení nařízení č. 182/2011 nezakazuje Komisi vést poradní postup právě tímto konkrétním způsobem. Naopak čl. 3 odst. 5 nařízení č. 182/2011 výslovně stanoví, že stanovisko výboru v rámci poradního postupu si lze vyžádat písemným postupem.

- 115 Pokud jde o výtku vycházející z toho, že poradní výbor neměl při posuzování návrhu napadeného rozhodnutí k dispozici dostatek skutkových a právních okolností, je třeba uvést, že žalobkyně tuto výtku nedoložily a že v každém případě členské státy, kterých se to především týká, nevyjádřily v tomto ohledu žádnou kritiku, takže není dán důvod pro přijetí závěru, že delegace nemohly zaujmout svá stanoviska při plné znalosti věci. Tuto výtku je tedy třeba odmítnout.
- 116 Pokud jde o zohlednění připomínek členských států, které vyjádřily nesouhlas s návrhem rozhodnutí, je třeba uvést, že požadavek stanovený v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 182/2011 není závazný. Komise, která si ponechává prostor pro uvážení, tedy není vázána stanoviskem výboru, a tím spíše ani nesouhlasnými menšinovými stanovisky některých jeho členů.
- 117 Spojení „co nejvíce přihlédne“ v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 182/2011 zdůrazňuje nezávaznou povahu závěrů z jednání ve výboru, včetně stanovisek vyjádřených pouze některými členy, a konečného stanoviska vydaného uvedeným výborem. Pokud by tyto závěry nebo stanoviska byly závazné, nestačilo by, aby k nim Komise co nejvíce přihlédla, neboť by tím bylo zkruseno znění a účel článku 4 nařízení č. 182/2011, ale musela by se jimi řídit (v tomto smyslu a obdobně viz usnesení ze dne 9. července 2019, VodafoneZiggo Group v. Komise, T-660/18, EU:T:2019:546, bod 44). Toto zjištění je podpořeno srovnáním s přezkumným postupem stanoveným v článku 5 tohoto nařízení, neboť jak vyplývá z bodu 11 odůvodnění tohoto nařízení, přezkumný postup by měl zajistit, aby Komise nemohla přijmout prováděcí akty, nejsou-li v souladu se stanoviskem příslušného výboru. To znamená, že stanovisko příslušného výboru není pro Komisi závazné, pokud se, jako v tomto případě, použije poradní postup.
- 118 Nicméně, jak uvádí právem žalobkyně, judikaturou již bylo uznáno, že povinnost „co nejvíce“ přihlédnout ukládá povinnost odůvodnění v tom smyslu, že Komise musí být schopna vysvětlit rozdíly oproti závěrům z jednání ve výboru a vydanému stanovisku (v tomto smyslu a obdobně viz usnesení ze dne 9. července 2019, VodafoneZiggo Group v. Komise, T-660/18, EU:T:2019:546, bod 47).
- 119 V tomto ohledu je třeba uvést, že napadené rozhodnutí bylo přijato na základě správního postupu popsaného v bodech 34 a 35 výše. Komise konkrétně předložila návrh napadeného rozhodnutí delegacím výboru dne 5. března 2021 a čtyři členské státy zaslaly připomínky, v nichž vyjádřily nesouhlas se stanoviskem, které Komise v tomto návrhu zaujala.
- 120 Ze souhrnné zprávy, kterou Komise zaslala Výboru pro celní kodex, sekci pro původ, dne 29. března 2021 (viz bod 34 výše), vyplývá, že 23 členských států nezaujalo k návrhu napadeného rozhodnutí žádné stanovisko. Velká většina delegací tedy s uvedeným návrhem napadeného rozhodnutí vyjádřila tichý souhlas v souladu s čl. 3 odst. 5 nařízení č. 182/2011, takže stanovisko vydané výborem k návrhu napadeného rozhodnutí lze považovat za kladné stanovisko, u něhož tedy Komise nemusela vysvětlovat žádný odchylný názor.
- 121 Ze zápisu ze zasedání skupiny celních odborníků, sekce pro původ, ze dne 20. dubna 2021 vyplývá, že ze čtyř delegací, které vyjádřily nesouhlas s návrhem napadeného rozhodnutí, nejméně tři vnesly konkrétní a podrobné obavy.
- 122 Tyto delegace zejména vyjádřily výhrady týkající se neprovedení přezkumu celkového hospodářského odůvodnění operace přesunu v návrhu napadeného rozhodnutí, a toho, zda bylo třeba pojem „cíl“ ve smyslu článku 33 nařízení č. 2015/2446 chápat jako odkaz na jediný nebo výlučný účel, a nikoli pouze jako odkaz na jeden z několika cílů.

- 123 Tyto výhrady tedy mohou spadat pod pojem „závěry z jednání ve výboru“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 182/2011, k nimž měla Komise „co nejvíce přihlédnout“ ve smyslu téhož ustanovení.
- 124 Z bodu 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně vyplývá, že „[i] když vyhnutí se obchodněpolitickým opatřením nemusí být nutně jediným účelem přesunu výroby, jsou na základě dostupných skutečností podmínky uvedené v čl. 33 prvním pododstavci [nařízení č. 2015/2446] splněny“.
- 125 Komise tím implicitně, avšak nutně odpověděla na otázku, zda pojem „cíl“ ve smyslu článku 33 nařízení č. 2015/2446 má být chápán jako odkaz na jeden z několika cílů, když měla za to, že tento cíl může tedy existovat současně s jinými cíli. Mimoto také implicitně, avšak nutně měla právem za to, že nebylo nutné poté, co bylo zjištěno, že hlavním nebo dominantním cílem operace přesunu bylo zamezit použití obchodněpolitických opatření Unie, zaujmout stanovisko k otázce celkového hospodářského odůvodnění dotčené operace přesunu.
- 126 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část prvního žalobního důvodu, a v důsledku toho i první žalobní důvod v plném rozsahu musí být zamítnuty.

4. K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení

- 127 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je založeno na zjevně nesprávném posouzení relevantních skutečností v tom, že Komise nezohlednila všechny prvky kontextu a že nebyly správně posouzeny souvislosti, obsah a účel formuláře 8-K.

a) K první části druhého žalobního důvodu vycházející z neexistence analýzy relevantních skutečností

- 128 Žalobkyně vytýkají Komisi, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, jelikož nepřezkoumala všechny relevantní skutečnosti, a zejména datum, kdy bylo přijato rozhodnutí Harley-Davidson o přesunu některých výrobních činností do Thajska, obchodní a hospodářské důvody, které byly základem tohoto rozhodnutí, a povahu procesů a činností prováděných v Thajsku.
- 129 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.
- 130 Je třeba uvést, že argumentace žalobkyň se týká otázky, zda se Komise dopustila nesprávného právního posouzení při použití článku 33 nařízení č. 2015/2446 tím, že nepřezkoumala hospodářské odůvodnění dotčeného přesunu. Tato otázka již přitom byla přezkoumána v rámci analýzy třetího žalobního důvodu.
- 131 V tomto ohledu z analýzy provedené v bodech 54 až 63 výše vyplývá, že jelikož Komise na základě důkazů, které měla k dispozici, správně zjistila, že hlavním cílem přesunu výroby motocyklů Harley-Davidson určených pro unijní trh do Thajska bylo zamezit použití obchodněpolitických opatření zavedených nařízením 2018/886, mohla tedy v rámci použití článku 33 nařízení č. 2015/2446 platně dospět k závěru, že tato operace nebyla hospodářsky odůvodněná, aniž bylo třeba zkoumat skutečnosti týkající se případných dalších cílů operace přesunu.
- 132 Z toho vyplývá, že první část druhého žalobního důvodu se zamítá.

b) K druhé části druhého žalobního důvodu vycházející ze zjevně nesprávného posouzení souvislosti, obsahu a účelu formuláře 8-K

- 133 Žalobkyně vytýkají Komisi, že nezohlednila kontext, v němž byl formulář 8-K zveřejněn. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že Komise kladla příliš velký důraz na formulaci, podle níž měl dotčený přesun umožnit „vyhnout se celnímu zatížení“ způsobenému dodatečnými cly, ačkoli tento přesun odůvodňovaly další skutečnosti. Žalobkyně se tak domnívají, že Komise přiznala absolutní důkazní hodnotu jedinému prohlášení, aniž vzala v úvahu kontext, v němž bylo toto prohlášení učiněno, nebo veřejnost, které bylo určeno a kterou mělo uklidnit, a vyloučila tak všechny ostatní důkazy. Konečně, žalobkyně tvrdí, že i kdyby jedním z důvodů přesunu bylo zamezit použití dodatečných cel, Komise neporovnávala význam tohoto cíle s významem dalších cílů, které dotčený přesun sledoval.
- 134 Komise tato tvrzení odmítá.
- 135 V projednávané věci, jak vyplývá ze skutečností uvedených v bodech 24 a 25 výše, společnost Harley-Davidson v reakci na vstup v platnost nařízení 2018/886 podala SEC dne 25. června 2018 formulář 8-K, který měl informovat její akcionáře o uplatnění dodatečných cel na její výrobky dovážené do Unie ze Spojených států amerických od 22. června 2018. V tomto formuláři společnost Harley-Davidson rovněž uvedla svůj plán přesunout výrobu některých motocyklů určených pro unijní trh ze Spojených států amerických do svých mezinárodních zařízení s cílem vyhnout se dotčeným opatřením obchodní politiky Unie.
- 136 Formulář 8-K obsahuje zejména následující formulaci: „[p]roto, aby společnost Harley-Davidson čelila značným nákladům spojeným s tímto dlouhodobým celním zatížením, zavede plán přesunu výroby motocyklů určených pro [Unii] ze Spojených států amerických do svých mezinárodních zařízení s cílem vyhnout se celnímu zatížení“.
- 137 Z toho vyplývá, že přinejmenším jedním z faktorů, které odůvodňovaly dotčený přesun, bylo zamezit použití dodatečných cel, což žalobkyně nepochybně. Kromě toho v bodech 64 až 72 výše bylo prokázáno, že tato snaha zamezit použití dodatečných cel byla hlavním nebo dominantním cílem dotčeného rozhodnutí o přesunu.
- 138 Proto nelze Komisi vytýkat, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když v napadeném rozhodnutí uvedla, že „[p]o zveřejnění opatření obchodní politiky [...] Unie podal[a] [společnost Harley-Davidson] spolu s formulářem 8-K [...] v červnu 2018 [SEC] svůj plán přesunout výrobu některých motocyklů určených na trh [...] unie ze Spojených států [...] do jejích mezinárodních zařízení v jiné zemi s cílem vyhnout se opatřením obchodní politiky [...] unie“, a současně uvedla, že „[...] vyhnout se [dotčeným] obchodněpolitickým opatřením nemusí být nutně jediným účelem přesunu výroby [...]“.
- 139 Pokud jde o otázku, zda Komise měla zohlednit další faktory, jako jsou prvky kontextu, účel formuláře 8-K nebo další cíle sledované dotčeným přesunem, je třeba uvést, že tato otázka se týká toho, zda se Komise dopustila nesprávného právního posouzení při výkladu článku 33 nařízení č. 2015/2446, když založila svůj závěr na zjištění, že hlavním cílem tohoto přesunu bylo zamezit použití dodatečných cel, což již bylo přezkoumáno a zamítnuto v rámci analýzy třetího žalobního důvodu a první části tohoto žalobního důvodu.
- 140 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část druhého žalobního důvodu, a v důsledku toho i druhý žalobní důvod v plném rozsahu musí být zamítnuty.

5. K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení obecných právních zásad Unie a Listiny základních práv Evropské unie

141 V rámci pátého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásady právní jistoty a legitimního očekávání, zásady zákazu diskriminace a proporcionality, právo na řádnou správu, svobodu podnikání a vlastnické právo.

a) K první části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení zásad právní jistoty a legitimního očekávání

142 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí nebylo předvídatelné, stejně jako jeho použití a účinky, zejména pokud jde o belgické orgány, což dokazuje skutečnost, že tyto orgány zrušily všech pět rozhodnutí o ZIPZ, která byla žalobkyním vydána, a nikoli pouze dvě rozhodnutí o ZIPZ uvedené v napadeném rozhodnutí. Dále tvrdí, že skutečnost, že Komise nezrušila rozhodnutí o ZIPZ v době, kdy byla vydána, představuje jednání, které vyvolalo legitimní očekávání, a připomínají, že Soudní dvůr již rozhodl, že prodleva dvou let mezi zveřejněním nesprávného rozhodnutí a pokusem Komise o jeho nápravu byla nepřiměřená. Žalobkyně rovněž tvrdí, že z pokynů Komise k závazným informacím o původu zboží vyplývá, že zrušení rozhodnutí o ZIPZ podléhá podmínkám čl. 22 odst. 6 celního kodexu, které se týkají práva být vyslechnut, takže mohly legitimně očekávat, že je Komise bude v průběhu řízení vedoucího k přijetí napadeného rozhodnutí kontaktovat. Konečně, žalobkyně tvrdí, že neexistoval žádný kategorický veřejný zájem, který by měl mít přednost před jejich soukromými zájmy.

143 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.

144 Rozhodnutí o ZIPZ přijatá podle článku 33 celního kodexu jsou rozhodnutí, kterými vnitrostátní celní orgány v reakci na žádosti dovozců, kteří žádají o záruky ohledně výkladu pravidel pro určení původu dováženého zboží, potvrzují zeměpisný původ určitých výrobků dovážených do Unie. Cílem závazných informací o původu je poskytnout hospodářskému subjektu úplnou jistotu v případě pochybností o zeměpisném původu zboží dováženého do Unie, a tím jej chránit před jakoukoli následnou změnou postoje zaujatého vnitrostátními celními orgány po stanovenou dobu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 1998, Lopex Export, C-315/96, EU:C:1998:31, bod 28). Tyto informace však nemají za cíl ani nemohou vést k tomu, že hospodářskému subjektu definitivně zajistí, že zeměpisný původ, na který odkazují, nebude následně změněn, zejména v důsledku zrušení získaného rozhodnutí o ZIPZ na žádost Komise z důvodu uvedeného v čl. 34 odst. 11 celního kodexu, a sice z důvodu nutnosti zajistit správné určení původu zboží.

145 Soudní dvůr již mimoto rozhodl, že zásady ochrany legitimního očekávání se nelze dovolávat vůči přesnému ustanovení unijního práva a že jednání vnitrostátního orgánu pověřeného použitím unijního práva, které je v rozporu s posledně uvedeným, nemůže u hospodářského subjektu zakládat legitimní očekávání v zacházení, které je v rozporu s unijním právem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. dubna 2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe), C-153/10, EU:C:2011:224, bod 47 a citovaná judikatura].

146 V projednávané věci přitom z analýzy třetího žalobního důvodu vyplývá, že článek 33 nařízení č. 2015/2446 upravuje dostatečně přesně podmínku týkající se hospodářsky odůvodněné povahy zpracování nebo opracování. Kromě toho ze znění čl. 60 odst. 2 celního kodexu vyplývá, že toto ustanovení dostatečně přesně upravuje další podmínky, které je třeba splnit při určování původu zboží dováženého do Unie.

- 147 Z toho vyplývá, že belgické celní orgány odpovědné za uplatňování unijního práva jednaly při přijímání rozhodnutí o ZIPZ v rozporu s unijním právem a že toto jednání nemohlo u žalobkyň založit legitimní očekávání.
- 148 Pokud jde o otázku doby, která uplynula mezi dnem, kdy se Komise dozvěděla o existenci dotčených rozhodnutí o ZIPZ, a dnem, kdy požádala belgické celní orgány o jejich zrušení, což je otázka, která ve skutečnosti spadá do třetí části tohoto žalobního důvodu, tato otázka bude řešena v rámci přezkumu uvedené části, která vychází z porušení práva na řádnou správu.
- 149 Pokud jde konečně o tvrzení žalobkyň, že mohly legitimně očekávat, že je Komise bude kontaktovat před přijetím napadeného rozhodnutí, k jeho odmítnutí stačí uvést, že v rámci první části pátého žalobního důvodu se toto tvrzení zakládá na výkladu čl. 22 odst. 6 celního kodexu, který se týká pouze postupu, který mají dodržet vnitrostátní celní orgány, a nikoli postupu, který má dodržet Komise.
- 150 Z toho vyplývá, že první část pátého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

b) Ke druhé části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení zásad zákazu diskriminace a proporcionality

- 151 Žalobkyně tvrdí, že z prohlášení bývalého předsedy Komise, ale i tehdejšího komisaře pro obchod vyplývá, že společnost Harley-Davidson byla spolu s dalšími americkými značkami konkrétně dotčena dotčenými odvetnými cly s cílem vyvinout nátlak zejména na některé americké politiky, a nikoli na základě objektivních kritérií. Dodávají, že účinek napadeného rozhodnutí byl nepřiměřený ve vztahu ke sledovanému cíli a že existovala jiná, méně omezující řešení nebo že jim mohly být poskytnuty záruky, jako například, aby byly informovány o tom, že Komise plánuje přezkoumat výklad kritéria uvedeného v článku 33 nařízení č. 2015/2446 provedený belgickými orgány, a byla jim dána možnost předložit připomínky.
- 152 Komise tato tvrzení odmítá.
- 153 Tribunál podotýká, že v rozsahu, v němž žalobkyně v podstatě tvrdí, že byly vystaveny diskriminačnímu zacházení, jelikož společnost Harley-Davidson byla na základě veřejných prohlášení vysokých představitelů Unie spolu s dalšími americkými značkami konkrétně dotčena dotčenými odvetnými cly, překračují rámec tohoto sporu.
- 154 Tato výtku žalobkyň se ve skutečnosti netýká napadeného rozhodnutí, ale směřuje přímo proti nařízení 2018/886, které zavedlo dodatečná cla a které podle jejich názoru nespravedlivě označilo společnost Harley-Davidson. Kromě toho nařízení 2018/886 v každém případě neodkazuje jmenovitě na společnost Harley-Davidson, ale týká se zejména výrobků odpovídajících kódu KN 8711 50 00, a sice „[m]otocykl[ů] [...] s vratným spalovacím pístovým motorem s vnitřním spalováním s obsahem válců převyšujícím 800 cm³“. Ačkoli taková kategorie výrobků přitom skutečně odpovídá motocyklům vyráběným společností Harley-Davidson, nelze přesto vyloučit, že do této objektivně vymezené kategorie mohou spadat i motocykly vyráběné jinými podniky usazenými ve Spojených státech amerických, aniž se odkazuje na konkrétní značku, což žalobkyně potvrdily na jednání, když uvedly jiného amerického výrobce.
- 155 Pokud jde o otázku proporcionality a diskriminační povahy napadeného rozhodnutí, postačí konstatovat, že Komise uvedeným rozhodnutím pouze požádala, aby vnitrostátní celní orgány zrušily rozhodnutí o ZIPZ, jelikož tato rozhodnutí nebyla přijata v souladu s unijním právem.

Zprvė žádost o dosažení souladu s platnou právní úpravou není nepřiměřená. Zadruhé žalobkyně neprokazují ani netvrdí, že se Komise rozhodla nepožádat, aby vnitrostátní orgány změnilы rozhodnutí o ZIPZ týkající se jiného výrobce výrobků odpovídajících kódu KN 8711 50 00. Kromě toho nic nenásvědčuje tomu, že by Komise nepostupovala úplně stejně v případě jiných rozhodnutí o ZIPZ, která nebyla v souladu s unijním právem.

156 Z toho vyplývá, že druhou část pátého žalobního důvodu je třeba zamítnout.

c) K třetí části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení práva na řádnou správu a práva být vyslechnut

157 Žalobkyně tvrdí, že Komise při rozhodování nepostupovala nestranně a že napadené rozhodnutí může mít pouze politický původ. Komisi rovněž vytýkají, že napadené rozhodnutí nepřijala v přiměřené lhůtě a že s nimi před přijetím tohoto rozhodnutí nekomunikovala, a to ani prostřednictvím belgických orgánů. V tomto ohledu žalobkyně připomínají, že právo být vyslechnut je obecnou zásadou unijního práva, kterou musí požívat každý hospodářský subjekt bez ohledu na obsah platné právní úpravy.

158 Komise tuto argumentaci zpochybňuje.

159 Podle článku 41 Listiny základních práv má každý právo zejména na to, aby jeho záležitosti byly orgány Unie řešeny nestranně. Tento požadavek nestrannosti zahrnuje subjektivní nestrannost v tom smyslu, že žádný člen dotyčného orgánu, který se věcí zabývá, nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a objektivní nestrannost v tom smyslu, že orgán musí v tomto ohledu poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155 a citovaná judikatura).

160 V projednávané věci je pravda, že z prohlášení bývalého předsedy Komise z března 2018, jak o nich informoval tisk, vyplývá, že „[dodatečná] cla [měla být použita] na motocykly Harley-Davidson, džíny Levi's a Bourbon“. Žalobkyně však nemohou pouze z těchto spontánních tvrzení vyvozovat, že Komise porušila požadavek nestrannosti. Především se Komise v napadeném rozhodnutí přijatém v březnu 2021 omezila na to, že v rámci svého následného přezkumu rozhodnutí o ZIPZ přijatých vnitrostátními celními orgány požádala belgické celní orgány, aby zrušily dotčená rozhodnutí o ZIPZ, neboť měla právem za to, že jsou v rozporu s unijním právem. Na základě článku 33 nařízení č. 2015/2446 totiž přijala Komise napadené rozhodnutí s jediným cílem zajistit určení správného původu motocyklů vyrobených společnostmi Harley-Davidson, takže jí nelze vytýkat nedostatek nestrannosti, který jí vytýkají žalobkyně. Kromě toho žalobkyně v každém případě neuvádějí za účelem prokázání nedostatečné objektivity a nestrannosti Komise žádnou jinou skutečnost související s přijetím napadeného rozhodnutí kromě obecných a abstraktních úvah, které se týkají údajné politické vůle zavést dotčená dodatečná cla.

161 V tomto ohledu je třeba rovněž připomenout, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout. Právo být vyslechnut je součástí práva na obhajobu, které představuje obecnou zásadu unijního práva, která se použije, i když v tomto ohledu neexistuje zvláštní právní úprava. Tato zásada vyžaduje, aby osoby, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly užitečně vyjádřit stanovisko ke skutečnostem, které jsou jim vytýkány k odůvodnění těchto rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 28. října 2021, Vialto Consulting v. Komise, C-650/19 P, EU:C:2021:879, bod 122 a citovaná judikatura).

- 162 Z judikatury mimoto vyplývá, že proto, aby mohlo porušení práva být vyslechnut vést ke zrušení dotčeného aktu, musí existovat možnost, že správní řízení mohlo vést k jinému výsledku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals v. Komise, C-718/20 P, EU:C:2022:362, bod 49). Je tedy na žalobci, aby předložením konkrétních důkazů nebo alespoň dostatečně spolehlivých a přesných argumentů či indicií prokázal, že rozhodnutí Komise by mohlo být jiné, což by umožnilo kvalifikovat konkrétně porušení práva na obhajobu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, EU:C:2006:433, bod 98).
- 163 Konečně, dodržení přiměřené lhůty ve správním řízení představuje obecnou zásadu unijního práva. Mimoto základní požadavek právní jistoty, který brání tomu, aby Komise mohla donekonečna oddalovat výkon svých pravomocí, vede soud k přezkumu, zda průběh správního řízení vykazuje zvláště opožděnou činnost tohoto orgánu (viz rozsudek ze dne 22. dubna 2016, Francie v. Komise, T-56/06 RENV II, EU:T:2016:228, bod 44 a citovaná judikatura).
- 164 Přiměřenost délky řízení musí být posouzen na základě okolností vlastních každé věci, jako jsou složitost věci a chování účastníků řízení (viz rozsudek ze dne 13. června 2013, HGA a další v. Komise, C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 82 a citovaná judikatura).
- 165 Ve světle těchto zásad je třeba přezkoumat třetí část pátého žalobního důvodu.

1) K porušení práva být vyslechnut

- 166 Pokud jde o porušení práva být vyslechnut, je mezi účastnicemi řízení nesporné, že Komise neumožnila žalobkyním předložit připomínky v rámci řízení vedoucího k přijetí napadeného rozhodnutí, které tím, že požaduje, aby belgické orgány zrušily první dvě dotčená rozhodnutí o ZIPZ, a vzhledem k tomu, že tyto orgány nemohly tento příkaz nesplnit, představuje individuální opatření přijaté vůči žalobkyním, které se jich nepříznivě dotýká. Argument Komise, že řízení o přijetí napadeného rozhodnutí stanoví pouze dvoustrannou výměnu mezi Komisí a dotčeným členským státem, nemůže být úspěšný s ohledem na skutečnost uvedenou v bodě 161 výše, že toto právo se použije i v případě neexistující zvláštní právní úpravy. Kromě toho skutečnost, že žalobkyně mohly nebo by mohly předložit připomínky belgickým celním orgánům před přijetím dotčených rozhodnutí o ZIPZ, ale podle Komise také mezi přijetím napadeného rozhodnutí a přijetím rozhodnutí, kterým byla tato rozhodnutí o ZIPZ skutečně zrušena, neumožňuje mít za to, že Komise splnila povinnost vyslechnout žalobkyně před přijetím napadeného rozhodnutí.
- 167 V projednávané věci však tato vada může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze, pokud existuje možnost, že by v důsledku této vady mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž by bylo konkrétně porušeno právo na obhajobu.
- 168 Komise tím, že v napadeném rozhodnutí v rámci následného přezkumu rozhodnutí o ZIPZ přijatých vnitrostátními celními orgány pouze požádala belgické celní orgány o zrušení rozhodnutí o ZIPZ, která nesprávně uplatňují článek 33 nařízení č. 2015/2446, pouze využila pravomoci, kterou jí přiznává čl. 34 odst. 11 celního kodexu, požádat členský stát o zrušení rozhodnutí o ZIPZ s cílem zajištění správného a jednotného určení původu zboží.
- 169 Napadené rozhodnutí obsahuje výklad a použití pravidla unijního práva, konkrétně článku 33 nařízení č. 2015/2446, o nichž bylo v bodech 53 až 73 výše rozhodnuto, že nejsou stíženy žádnou vadou. I kdyby tedy žalobkyně mohly předložit připomínky v rámci řízení vedoucího k přijetí

napadeného rozhodnutí, výklad a použití článku 33 nařízení č. 2015/2446 ze strany Komise v tomto posledně uvedeném rozhodnutí by nemohly být jiné. Pouze z důvodu rozdílů ve výkladu článku 33 nařízení č. 2015/2446, které vyplynuly z výkladu výměny názorů mezi belgickými orgány a Komisí, kterou Komise provedla v reakci na organizační procesní opatření ze dne 30. června 2022, nebyla přítom příslušná řešení, která byla přijata s ohledem na použití tohoto článku na skutkové okolnosti projednávané věci, stejná.

- 170 V každém případě, jak již bylo uvedeno v bodech 65 a 66 výše, žalobkyně nepředložily Tribunálu žádné konkrétní důkazy, který by mohly prokázat, že dotčený přesun byl odůvodněný především důvody nesouvisejícími se zavedením dodatečných cel, přestože nesou důkazní břemeno, jak bylo připomenuto v bodě 162 výše.

2) K porušení zásady přiměřené lhůty

- 171 Pokud jde o údajné nedodržení přiměřené lhůty ve správním řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, je třeba bez dalšího poznamenat, že čl. 34 odst. 11 celního kodexu, který opravňuje Komisi požádat členský stát o zrušení rozhodnutí o ZIPZ s cílem zajistit správné a jednotné určení původu zboží, nestanoví, jak ostatně Komise správně uvádí, žádnou lhůtu, a to ani indikativní, pro přezkoumání ze strany Komise rozhodnutí o ZIPZ, která jí byla oznámena, podle článku 19 nařízení 2015/2447 (viz bod 12 výše).
- 172 Samotná okolnost, že Komisi není stanovena žádná lhůta pro podání žádosti členskému státu, aby zrušil rozhodnutí o ZIPZ, však nebrání tomu, aby unijní soud ověřil, zda tento orgán nepřekročil přiměřenou lhůtu.
- 173 V projednávané věci je třeba konstatovat, že dotčená rozhodnutí o ZIPZ byla belgickými celními orgány oznámena Komisi dne 21. srpna 2019 a že Komise dne 5. října 2020 kontaktovala tyto orgány, aby je informovala o svém záměru požádat je o zrušení těchto rozhodnutí.
- 174 V návaznosti na výměnu názorů s belgickými orgány, v jejímž rámci tyto orgány předložily připomínky e-mailem ze dne 13. listopadu 2020, Komise již dne 22. prosince 2020 zahájila řízení s cílem přijmout napadené rozhodnutí, což ji vedlo k tomu, že se obrátila na různá generální ředitelství. Dne 5. března 2021 Komise předložila návrh napadeného rozhodnutí všem delegacím Výboru pro celní kodex, odboru pro původ zboží, v rámci poradního postupu a písemným postupem. Dne 29. března 2021 zaslala Komise Výboru pro celní kodex, odboru pro původ zboží, souhrnnou zprávu před přijetím napadeného rozhodnutí dne 31. března 2021.
- 175 Ačkoli je tedy pravda, že mezi oznámením dotčených rozhodnutí o ZIPZ belgickými celními orgány a prvním kontaktem Komise s těmito orgány ohledně případné žádosti o zrušení těchto rozhodnutí uplynulo o něco více než třináct měsíců, nelze považovat šestnáctiměsíční lhůtu, která uplynula mezi tímto oznámením a zahájením formálního interního řízení o přijetí napadeného rozhodnutí, za nepřiměřenou za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, které se navíc vyznačovaly bezprecedentní povahou uplatnění pravomoci, která byla Komisi svěřena na základě čl. 34 odst. 11 celního kodexu, požádat členský stát o zrušení rozhodnutí o ZIPZ, aby bylo zajištěno správné a jednotné určení původu zboží.
- 176 Kromě toho je třeba poznamenat, že Komise následně přijala napadené rozhodnutí na konci správního řízení, které trvalo méně než čtyři měsíce a během něhož bylo nutno konzultovat mnohé institucionální strany, které mohly vznést připomínky, což svědčí o určité rychlosti.

177 Z toho vyplývá, že třetí část pátého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

d) Ke čtvrté části pátého žalobního důvodu vycházející z porušení svobody podnikání a vlastnického práva

178 Žalobkyně tvrdí, že Komise provedla výklad článku 33 nařízení č. 2015/2446 takovým způsobem, že zbavuje obchodní subjekty legitimní volby ohledně umístění své činnosti, čímž porušila jejich svobodu podnikání a vlastnické právo. Podle žalobkyň přitom nesmí jakýkoli zásah Komise do obchodních rozhodnutí podniků překročit rámec toho, co je nezbytné k dosažení legitimního cíle, a přestože je kontrola obchodního a celního režimu Unie legitimním cílem, musí být tento cíl nicméně sledován v přísných mezích, aby nepředstavoval svévolný zásah za politickými účely.

179 Komise tato tvrzení odmítá.

180 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodech 41 až 46 rozsudku ze dne 22. ledna 2013, *Sky Österreich (C-283/11, EU:C:2013:28)*, Soudní dvůr připomněl, že ochrana přiznaná článkem 16 Listiny základních práv zahrnuje svobodu vykonávat hospodářskou nebo obchodní činnost, smluvní svobodu a volnou hospodářskou soutěž. Mimoto v souladu s judikaturou Soudního dvora svoboda podnikání nemá povahu absolutní výsady, ale musí být posuzována ve vztahu ke své úloze ve společnosti. Na základě této judikatury a s ohledem na znění článku 16 Listiny základních práv, které se liší od znění ostatních základních svobod zakotvených v hlavě II Listiny základních práv, avšak je blízké znění některých ustanovení hlavy IV téže Listiny základních práv, může být svoboda podnikání předmětem široké škály zásahů ze strany veřejné moci, jimiž lze ve veřejném zájmu stanovit hranice pro výkon hospodářské činnosti.

181 Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv má každý právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může být rovněž upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.

182 Vzhledem k tomu, že práva zaručená článkem 16 a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv nejsou absolutní, může jejich výkon podléhat omezením odůvodněným cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. V souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných Listinou základních práv stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod a při dodržení zásady proporcionality musí být nezbytné a skutečně odpovídat cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

183 V projednávané věci žalobkyně neupřesňuje skutkové okolnosti, které by mohly podpořit tvrzení, jež uvádějí v rámci této části a které by mohly prokázat, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně omezilo jejich vlastnické právo nebo svobodu podnikání.

184 Navíc případné omezení těchto základních práv, i kdyby bylo prokázáno, není důsledkem napadeného rozhodnutí. Takové omezení, za předpokladu, že by bylo prokázáno, by ve skutečnosti mělo původ v nařízení 2018/886, které zavedlo dodatečná cla. Jak přitom vyplývá ze spisu, žalobkyně v této žalobě nezpochybnila legalitu tohoto nařízení. Kromě toho je třeba mít rovněž za to, že jelikož nebylo prokázáno, že by napadené rozhodnutí bránilo žalobkyním v uvádění motocyklů vyrobených společnostmi Harley-Davidson na trh Unie, nebrání toto rozhodnutí nepřiměřeně žalobkyním ve výkonu jejich práva vykonávat hospodářskou činnost na trhu Unie, ani ve výkonu vlastnického práva při výrobě a uvádění dotčených motocyklů na trh.

185 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být čtvrtá část pátého žalobního důvodu, a v důsledku toho i pátý žalobní důvod v plném rozsahu zamítnuty.

6. K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zneužití pravomoci Komise za politickými účely

186 Žalobkyně tvrdí, že načasování přijetí napadeného rozhodnutí zcela jasně ukazuje, že jednání Komise bylo politicky motivované. Tvrdí, že Komise zneužila pravomoc, která jí umožňuje zajistit správné určení původu zboží dováženého do Unie tím, že požádala vnitrostátní celní orgány, aby zrušily rozhodnutí o ZIPZ, výhradně nebo převážně pro jiné účely, než pro které jí byla svěřena, čímž narušila cíl této pravomoci, kterým je zajištění řádných a harmonizovaných „rovných podmínek hospodářské soutěže“ pro hospodářské subjekty.

187 Komise tato tvrzení zpochybňuje.

188 Tribunál uvádí, že pod záminkou údajného „zneužití pravomoci“ žalobkyně svými tvrzeními v rámci tohoto šestého žalobního důvodu ve skutečnosti namítají zneužití pravomoci ze strany Komise. Žalobkyně ve své argumentaci totiž v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí představuje skryté obchodněpolitické opatření, jehož cílem je vyvinout tlak na vládu Spojených států amerických, aby upustila od cel uložených podle článku 232 zákona z roku 1962 o rozšíření obchodu.

189 Z ustálené judikatury vyplývá, že akt je stížen vadou zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek ze dne 20. března 2019, Foshan Lihua Ceramic v. Komise, T-310/16, EU:T:2019:170, bod 176 a citovaná judikatura).

190 Žalobkyně přitom nepředložily žádné konkrétní důkazy kromě neurčitých a abstraktních tvrzení, které by prokazovaly, že Komise přijala toto rozhodnutí za jinými než stanovenými účely, a sice za účelem zajištění správného a jednotného určení původu zboží dováženého do Unie. Ačkoli žalobkyně předložily články z tisku, z nichž některé ostatně pocházejí z doby po přijetí napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že tyto články se netýkají napadeného rozhodnutí ani podobných rozhodnutí. Tyto články mimoto spíše vyjadřují obavy Komise z možné eskalace sporu mezi Unií a Spojenými státy americkými v souvislosti s blížícím se vstupem v platnost dodatečných cel stanovených v příloze II nařízení 2018/886.

191 Tím, že se omezily na tvrzení, že napadené rozhodnutí bylo přijato za „politickými účely“, tedy žalobkyně vycházejí z pouhého tvrzení.

192 Neexistuje tedy žádný důkaz, který by podporoval myšlenku, že postup, který vedl k přijetí napadeného rozhodnutí, byl zahájen s výlučným nebo alespoň rozhodujícím cílem dosáhnout jiných cílů, než jsou cíle uvedené v bodě 190 výše.

193 Z toho vyplývá, že šestý žalobní důvod musí být zamítnut.

194 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že návrhová žádání znějící na zrušení napadeného rozhodnutí musí být zamítnuta.

C. K návrhu na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření

- 195 Komise tvrdí, že třetí bod návrhových žádání žalobkyně, v němž žalobkyně navrhuje, aby Tribunál nařídil taková organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, která považuje za vhodná, se stal bezpředmětným, neboť dokumenty, na které žalobkyně odkazují, byly zveřejněny v reakci na jejich žádost v tomto smyslu podanou na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).
- 196 Žalobkyně se domnívají, že by však Tribunál mohl považovat za užitečné požádat Komisi o předložení dalších důkazů, neboť dokumenty zveřejněné Komisí neposkytují dostatečnou oporu pro její tvrzení.
- 197 Pokud jde o posouzení návrhů na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, předložených účastníkem řízení v soudním sporu, je třeba připomenout, že Tribunál je jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2007, Sniace v. Komise, C-260/05 P, EU:C:2007:700, bod 77 a citovaná judikatura).
- 198 V projednávané věci žalobkyně přesně neuvádějí důvody, které by mohly odůvodnit tento návrh na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření, jak vyžaduje čl. 88 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.
- 199 V každém případě je třeba uvést, že informace obsažené ve spisu jsou dostatečné k tomu, aby Tribunál mohl vydat rozhodnutí, neboť mohl užitečně rozhodnout na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů, které byly předloženy v průběhu řízení, a s přihlédnutím k dokumentům předloženým účastnicemi řízení.
- 200 V důsledku toho je třeba návrh na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření zamítnout.
- 201 Z toho vyplývá, že žaloba se zamítá v plném rozsahu, aniž je třeba rozhodnout o přípustnosti dokumentu předloženého Komisí pro účely konání jednání k přednesu řečí, který obsahuje přepis telefonické konference konané dne 24. července 2018 mezi společnostmi Harley-Davidson a zástupci jejich akcionářů.

K nákladům řízení

- 202 Podle článku 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 203 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnostem Harley-Davidson Europe Ltd a Neovia Logistics Services International se ukládá náhrada nákladů řízení.

Papasavvas

Svenningsen

Jaeger

Mac Eochaidh

Pynnä

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. března 2023.

Podpisy.